

Jeden den od Síría (ikarie 1997/10)

Probudilo mě hučení brzdících motorů, první zvuk, který signalizuje opuštění hyperprostoru. Nebývá nijak zvlášť hlasitý, ale po naprostém tichu, které při skoku panuje, je to tak prudká změna, že setrvat ve spánku by mohl jedině člověk hluchý, případně mrtvý.

Narovnal jsem se v sedadle a pohlédl okénkem ven. Do očí mě udeřila záře Síría, což znamenalo, že jsem u cíle. Průzory v protějšší stěně jsem viděl orbitální stanici Oligon, nacházející se na oběžné dráze kolem planety Beta. Já a Chris Obneil na ní sloužíme už druhý rok. Je to práce poněkud nudná, zvlášť po půl roce stráveném na Uranu, ale nestěžuju si. Tu a tam se objeví nějaká loď s pasažéry toužícími po společnosti, která je ve vesmíru vždy vzácná, a hned je o vzrušení postaráno. Něco nakoupíme, vyměníme si novinky, případně odešleme nějakou poštu - je přísně zakázáno používat kvarkové vysílače k soukromým účelům, navíc o nějakém soukromí tu nemůže být ani řeči. Rozhodně je lepší poslat po přátelích dopis, než se snažit odeslat zprávu rádiem. Dorazila by nejdřív tak za osm let.

Jelikož jsem se na palubě zásobovací lodi nacházel já, odpadla pilotovi řada povinností. Nemusel složitě žádat o povolení k připojení a potom sám vykládat zásoby, prostě nechal všechno na mně.

Asi za patnáct minut, když byly všechny zásoby uloženy ve skladišti, loď zase odletěla. Stál jsem v přechodové komoře a díval se za ní, jak zrychluje, dokud mi nezmizela. Pak jsem prošel chodbou a dal příkaz k zasunutí přechodového tunelu. Musel jsem to provést ručně, protože panel počítače byl zhasnutý. Chris už asi spí. Rozhodl jsem se, že ho nebudu budit, a prošel jsem kolem dveří jeho pokoje rovnou do velínu.

Byla tam tma, ale při mém příchodu se světla pomalu rozzářila. Shledal jsem, že se za dobu mé nepřítomnosti nezměnilo vůbec nic. Začal jsem si pomalu uvědomovat, že mě tato práce vlastně docela baví. Takových jako já by se na světě našlo asi dost málo, alespoň těch s čistým trestním rejstříkem. Jistě, mnoho lidí se vydává pracovat na orbitu ve snaze najít klid a samotu, ale vždycky to musí být alespoň relativně blízko Země, aby se dalo chytit televizní vysílání a tu a tam si odskočit na víkend domů.

Hodil jsem na stůl balík nových časopisů, bude dost času naučit se je nazpaměť, a posadil jsem se k počítači. Přece jen se tu něco změnilo. Vedle monitoru byla nainstalována kamera. Tak Chris se konečně rozhodl opravit starý videoblaster, přestože několikrát tvrdil, že ho opravit nelze. Taky mi mohl oznámit, že se do toho hodlá pustit, sehnal bych pár slušných filmů.

Neodolal jsem a zapnul počítač. Jakmile naběhl systém, obrazovka potemněla a kamera namířila přímo na mě. Asi identifikační program, Chris se zřejmě začal nudit, a tak si krátil čas vymýšlením hloupostí.

Na monitoru se objevil obrázek ve velice slušném rozlišení. Byla to tvář mladé ženy, asi pětadvacet, s tmavě modrýma očima a mírně narezlými vlasy. Zároveň se z reproduktorů ozval hlas: "Chrisi?" Drobné zaváhání a hned nato konstatování: "Ne, vy nejste Chris. Kdo jste?"

Představil jsem se jí, jen proto, abych poznal, co všechno dokáže.

"Ach ano, už si vzpomínám. Chris mi o vás vyprávěl. Jmenuji se Rebeka. Jsem ráda, že vás poznávám."

Musel jsem se tomu programu obdivovat. Takové úvodní sekvence jsou vcelku běžnou záležitostí, při nekonečných dnech ve vesmíru je nějaká společnost alespoň na obrazovce počítače příjemným rozptýlením. Daly se sehnat programy různé kvality i stupně slušnosti, ale tento byl rozhodně nejlepší, jaký jsem kdy viděl. Nejspíš využíval Ralphsova mimického generátoru, založeného na simulaci svalů lidského obličeje, ale jeho synchronizace s řečí byla prostě dokonalá. Navíc musel tento program komunikovat s optickým konvertorem videoblasteru, jak jinak by mohla poznat, že nejsem Chris. Její reakce na moje jméno byla pochopitelná, koho jiného by tu mohla čekat. Rozhodl jsem se trochu ji vyzkoušet.

"Rád bych, abychom si tykali, kdyby ti to nevadilo." Překvapila mě.

"Jistěže, Eltone, budu moc ráda."

"Jak se dostanu do systému?" zeptal jsem se.

"Přepnu tě tam, jestli chceš. Kdybys mě potřeboval, napiš jen REB." A zmizela. Objevilo se tradiční prostředí systému, jen malý zelený obdélníček v pravém dolním rohu hlásil, že je stále připravena.

Pročítal jsem si hlášení. Nic zvláštního v nich nebylo. Snažil jsem se na ni nemyslet, ale nešlo to. Pokud ji naprogramoval Chris, měl k tomu určitě nějaký důvod. Ale pokud ne, jaké možnosti vlastně zbývaly? Mohla být opravdu složitý a drahý program, který Chris někde koupil, ale stále tu byla otázka, proč by to dělal. Také mohla být skutečný člověk, ne program, ale živá žena, která se nám napíchla na počítač, ale tuto možnost jsem ihned zavrhl. Tady, více než osm světelných let od Země, kde není prakticky nic, kdo by tu co pohledával a co by chtěl najít v našem počítači? Navíc každou loď v okruhu světelné minuty by naše přístroje ihned odhalily. Rozhodl jsem se si s ní trochu promluvit.

Objevila se ihned, jenomže místo světle hnědorezavých vlasů měla tentokrát tmavě modrý odstín.

"Co bys říkal téhle barvě?" otázala se dřív, než jsem stačil cokoliv říct.

"Řekl bych, že byla populární tak před deseti lety." A honem jsem dodal: "Ale sluší ti."

"Móda dnes už prakticky nic neznamena. Koho zajímá, co říká Paříž? Na Marsu se zásadně nosí něco docela jiného. A zrovna tak na Měsíci. Když si na sebe vezmeš staré šaty po babičce a někdo by chtěl ohrnovat nos, stačí poznamenat, že je to ve stylu nové vlny třeba z Venuše a nikdo ti nic nedokáže. Ještě všichni puknou závistí. Co jsi mi to chtěl?" zeptala se pak.

"Poslední hlášení je tři dny staré. To neměl Chris od té doby zapnutý terminál?"

"Naposledy jsem s ním mluvila před 74 hodinami a 12 minutami. Přibližně. Tomu systémovému času se nikdy nedá příliš věřit. Za jediný týden se klidně zpozdí třeba o tři vteřiny."

"A od té doby o sobě nedal vědět?"

"Ne."

V té chvíli mi to došlo.

Byl to jeden z obvyklých Chrisových žertíků. Asi nepředpokládal, že si budu myslet, že spí, a nebudu ho rušit. Čekal, že vtrhnu do jeho kajuty, tam zjistím, že není k nalezení, a mou první reakcí bude sednout k počítači a podívat se do záznamů. V tom okamžiku se na scéně objeví Rebeka a suše mi oznámí, že Chris zmizel před třemi dny. Musel to připravovat pěkně dlouho. No, když už si s tím dal takovou práci, přece mu to hned nepokazím. Pro začátek zjistím, do jakých detailů si své zmizení připravil.

Prohledal jsem obytné části stanice. Jak jsem předpokládal, nikde jsem ho nenašel. Pak jsem si znovu a pečlivě pročetl všechny záznamy. Narazil jsem na neobvyklý úbytek energie, ale tím jsem se nezabýval, brzy jsem našel něco mnohem zajímavějšího. Jeden z výsadkových modulů chyběl. Jestliže s ním Chris někam odletěl, měl bych ho najít na radaru. Zkusil jsem to a neuspěl. Takže k otázce kde je Chris přibyla další, a sice kde je modul. I kdyby letěl plnou rychlostí, to jest nějakých 70 km/s, tak se těžko mohl za tři dny dostat z dosahu radaru, navíc k tomu neměl dostatek paliva.

Někdo může namítnout, že jsem si už dávno měl začít dělat starosti, jenomže to nezná atmosféru satelitní stanice. To je totiž místo, kde se vůbec nic neděje. Minuta za minutou se vleče, jako by neměly nikdy skončit, a přitom přeběhne týden a ani si toho nevšimnete. Člověk si prostě nedokáže připustit, že by se tady mohlo dít něco, co by stálo za pozornost. Ještě dlouho jsem si myslel, že Chrisovo zmizení je jen další z mnoha akcí na ukrácení dlouhé chvíle, taková lepší verze hry na schovávanou.

Jenomže Chris se stále neobjevoval a já konečně dostával strach. Blížila se totiž chvíle pravidelného odesílání zprávy na Zem. Hlášení se posílá jednou týdně, přičemž i po superrychlém kvarkovém pulsu mu to trvá šest dní. Takže pokud se Chris do dvou hodin neukáže, budu o tom

muset zpravit velení. To by znamenalo průšvih pro mě, že jsem o tom neinformoval okamžitě, ale hlavně pro Chrise. Nezbývalo než čekat.

Neodolal jsem a znovu zavolał Rebeku. Když se objevila, měla kolem krku ručník, v pravé ruce fén a vysoušela si mokré vlasy.

"Byla jsem zrovna ve vaně," řekla na omluvu.

"Podívej," začal jsem opatrně, "cením si toho, že mně chceš předvést všechny své schopnosti, ale budu raději, když budeš nadále podobných efektů používat co nejstřídměji." Vložil jsem do věty všechny své konverzační schopnosti, protože jsem nechtěl, aby se urazila. Některé programy to umějí opravdu přesvědčivě.

"Máš na mysli změny odstínů, mytí vlasů a podobné věci?"

"Přesně tak."

Chvilí uvažovala. "Chrisovi se to líbilo," řekl a potom. "Ale jak si přeješ." Odložila fén a její vlasy přešly plynulým morfinem do stavu, v jakém jsem ji uviděl poprvé.

"Mimochodem," řekl jsem, "ty náhodou nevíš, co je s Chrisem?"

"Od chvíle, kdy vypnul počítač, nevím o ničem." Řekla to malinko uraženě.

Jako by vycítila, že si chci popovídat a zahnat samotu, řekla: "Chris mi říkal, že jsi byl na Uranu. Moc by mě to zajímalo. Jak to tam vypadá?" Co jsem jí měl povídat? Měl jsem jí předložit žvásty, které se běžně prohlašují na videu a které mají uklidnit veřejnost?

"Víš, ono to tam není takové, jak si většina lidí myslí. Gravitace je příliš velká, aby se dalo normálně volně chodit. Nikdy se nepodařilo vytvořit umělou atmosféru, protože díky velkému tlaku se nedá rozvinout termovrstva, takže je tam taková zima, že všechny plyny kapalní. Pobyt na povrchu je nesnesitelný, i když máš na sobě skafandr, a vybudovat větší podzemní prostory je zase nemožné díky nestabilitě hornin."

"Ale staví se tam přece kolonie?"

"Před třiceti lety kdosi rozhodl, že se bude stavět, tak se staví. Abys rozuměla, potíží je v tom, že Uran nevypadá na první pohled tak nehostinně. Jupiter nebo Saturn se evidentně osídlit nedaly a obří satelitní plošiny se ukázaly být dostatečným kompromisem, jenomže u Uranu někdo vypočítal, že se osídlit dá. No, nevyšlo to. Budeme rádi, když postavíme těžební stanici. Ale ona to veřejnost unese."

Uvědomoval jsem si, že jsem se zbytečně rozpovídal, ale vzpomínky na Uran byly tak nepříjemné, že jsem se o ně potřeboval s někým rozdělit. Prozrazoval jsem teď sice služební tajemství, ale říkal jsem to programu a na to se směrnice nevztahují.

"Abys věděla, za celou dobu, co jsem tam strávil, jsem ani jednou nevyšel na povrch. Většinu práce samozřejmě dělají automaty, ale rozhodně ne všechno jim lze svěřit. Dřív se dařilo získat pro práci na povrchu aspoň nezbytné minimum dobrovolníků, kteří byli za tučnou

odměnu ochotni ke všemu, jenomže těch ubývalo. Ani nejvyšší mzdy tam nedokázaly udržet potřebné množství pracovních sil.

A tak se začalo s najímáním vězňů. Šlo o odsouzence za nejhorší zločiny, buďto na doživotí, nebo od dvaceti let výš. Smlouva měla jasné znění: Pět let práce v těch nejhorších podmínkách bez jakýchkoli práv, a pak svoboda. Vláda s tím mlčky souhlasila, protože prostory věznic jsou nedostačující a velmi drahé a trest smrti se stále nedaří prosadit. Vyhovovala jim možnost legálně se některých vězňů zbavit.

Pro ně je to jediná naděje, tak není divu, že se najde celkem dost těch, kteří na podmínky smlouvy přistoupí. Háček je v tom, že jakmile jednou podepíšeš, už není cesty zpět. Za celou dobu se ještě nenašel nikdo, kdo by přežil těch pět let. Dvacet procent končí zhruba v prvních třech měsících, většinou sebevraždou. Po takových dvou třech letech propadnou šílenství i ti nejotrlejší, pokud je dřív nedostane rakovina nebo je nepotká nějaká nehoda."

Ted' když jsem slyšel vlastní slova, uvědomil jsem si, jak moc jsem si přál s někým o tom promluvit. Všechno to bylo tajné, ani Chrisovi jsem nemohl říct nic bližšího, takže ted' to ví alespoň jeden program.

"Tento stav," pokračoval jern, "by byl nejlepší živnou půdou pro hromadnou vzpouru a pokusy o útěk. Jenomže na té obrovské pusté planetě není kam utéct. Jedinou nadějí jsou zásobovací lodě, které právě proto přilétají jen jednou za půl roku. Ty přivázejí nové vězně, plné pomíjivého optimismu, a také nové dozorce a další civilní personál, protože většina těch minulých už toho má taky dost.

Já jsem pilotoval transportéry, rozvážející osoby a materiál po komplexu. Celou dobu jsem strávil v tom krytu a situaci venku jsem znal jen z monitorů. Ale běžně jsem se setkával s lidmi, kteří tam venku pracovali a ta atmosféra, která tam vládla, tu bych nepřál zažít nikomu. Další půlrok bych tam nezůstal ani za všechny prachy světa. Prostě jsem byl jenom další nováček, co to nevydržel.

Rebeka nereagovala nijak zvláště, v její reakci nebyl ani soucit či porozumění, ani lítost nad ztracenou iluzí o dalším světě budoucnosti, na který se těší už dvě generace lidstva. Prostě jenom pokývala hlavou a řekla: "Hm."

Po nějaké chvíli se zeptala: "Podařilo se někdy někomu utéct?"

"Nikdy. Ke konci periody jsou už všichni příliš vysílení, než aby se dokázali vzchopit ještě k nějaké akci a kromě toho..." zmlkl jsem uprostřed věty, protože mě upoutal pohyb na obrazovce pohledu vnějších kamen

"Co je to?" zeptal jsem se.

Místo aby otočila hlavu směrem, kterým jsem jí ukázal, zmizela a na monitoru se objevil obraz zmíněné obrazovky, se zeleným naváděcím

křížem. Ten se zastavil na podezřelém místě a z reproduktorů se ozval Rebečin hlas: "Myslíš tohle?"

"Ano. Zkus to zvětšit."

Vnější kamera byla namířena přímo na planetu Beta. Na jejím okraji se začalo cosi objevovat, pomalu to rostlo a tmavlo. Obraz najel blíž, až se daly rozeznat obrysy.

"Vypadá to jako nějaký vrak," oznámila Rebeka.

"Jak daleko je od planety?"

Chvilku přemýšlela. "Přibližně jedenáct set kilometrů."

"Tedy příliš blízko, než aby ho zachytil radar."

Přikývla.

"Budu se na to muset podívat," řekl jsem a vstal od terminálu.

"Mám to přidat do hlášení?" zeptala se klidně.

"Ach ano, hlášení," vzpomněl jsem si. "No, hlášení snad chvilku počká. Než se vrátím, ohlídej to tu."

Vydal jsem se do hangáru a aktivoval zbývající člun. Byl to krásný štíhlý stroj, v modrobílých barvách, s nablýskanými chromovanými díly, dával jsem si s jeho údržbou dost práce. Chrisův modul, ten, který zmizel, byl stejný, jen ve žluté barvě.

Usedl jsem do křesla, modul se přitom příjemně zhoupl na antigravitačním polštáři, a zapnul jsem lokální počítač. Obrazovka mě přivítala obvyklým logem a hned nato se začala automaticky otvírat vrata. Zapnul jsem napájení a příkon do motorů a pomalu jsem začal zvyšovat obrátky.

Když jsem prolétl vraty a ta se za mnou začala zavírat, vypnul jsem antigravitaci a pustil motory naplno. Člun vyrazil po krásné parabole kolem Bety k podezřelému vraku.

Napadlo mě, odkud asi přiletěl. V hlášení o tom nebyla ani zmínka, takže musel přiletět až v době, kdy už tu Chris nebyl. Což ale nevysvětluje, proč ho nezaregistroval radar, myslím v době, než mu ho zastínila planeta. Takové neobvyklosti radar zaznamenává automaticky a záznam zůstává v paměti, dokud ho někdo nesmaže.

Pomalu jsem se blížil k vraku. Kovová konstrukce se temně leskla v záři Psí hvězdy, částečně zastíněná Betou. Vypadala jako obyčejná malá vyhlídková loď pro turisty. Žádné poškození vidět nebylo, ale všechna světla byla zhasnuta a motory mlčely. Na rádiovou výzvu se nikdo neozval.

Zrovna jsem chtěl zahájit manévry k přístupovému tunelu, ale vtom jsem spatřil cosi, co mě od toho odradilo. Uviděl jsem, jak několik metrů nad lodí, na hranici světla a stínu, visí malý žlutý člun. Převelice pomalu se pohyboval v náhodném sledu působnosti gravitačních sil. Přední skleněný průzor byl roztříštěný, kousky skla poletovaly volně kolem spolu s kulatými zmrzlými krupěmi krve. Chris ležel obličejem na obrazovce

počítače v palubní desce, oběma rukama svíral páku ovládání kulometů. Hlaveň děla na levém křídle byla obrácená proti kokpitu. Na zbytcích rozbitého průzoru se blyštěla špinavá jinovatka.

Potřeboval jsem se napít. V té chvíli bych nejraději prolil hrdlem kanystr lihu, který byl kdesi ve skladu. Spokojil jsem se s lahví ginu, kterou jsme měli proti předpisům schovanou mezi lahvemi mléka. Nějakou dobu jsem vůbec nevěděl, co dělám, kdyby modul neměl automatický návratový program, nebyl bych trefil zpátky.

Nevím, jak dlouho jsem seděl v kajutě, prsty křečovitě svíraje okraj lůžka. Pak jsem si uvědomil, že jsem měl už nejmíň před hodinou odeslat hlášení. Je to ironie. Za týden, až má zpráva dorazí k Zemi, se určitě najde nějaký šťoura, který upozorní na to, jaké problémy mohlo způsobit ono hodinové zpoždění. A až se dozví obsah té zprávy, bude z toho přinejmenším pokuta. Poručíku Gestnere, zanedbal jste své povinnosti porušením paragrafu 12345, velitelství se rozhodlo udělit vám důtku.

Omyl jsem si obličej co nejstudenější vodou a zamířil k terminálu.

"Konečně jsi zpátky," přivítala mě Rebeka, jen co jsem ji zavolal.

"Musím poslat hlášení," řekl jsem asi zcela bez výrazu, "spust' mi editor."

Na obrazovce se rozbalilo známé okno a program se připravil k záznamu. Pustil jsem se do diktování:

"Velitelství Spojených vesmírných sil, Brusel. Hlášení podává poručík Elton Gestner, velitel orbitální stanice Oligon na planetě Sir-Beta, sektor 237C.

Došlo k výjimečné situaci. Po mém návratu na stanici v 2130 byl podle záznamů Chris Obneil, civilní zaměstnanec SVS, který po dobu mé nepřítomnosti převzal velení, 74 hodin nezvěstný. Ve 2206 se v dohledu objevilo neidentifikovatelné plavidlo. Pokusy o rádiové spojení negativní. V souladu s článkem 654-h jsem přikročil k jeho průzkumu. 167 metrů od inkriminovaného objektu jsem našel poškozený výsadkový člun Oligonu. Rozsah škod značný. V kabině se nacházelo jedno tělo, identifikované jako Chris Obneil. Zranění smrtelná. Příčina havárie - zásah čelního průzoru člunu jednou střelou vlastního lithokřemíkového děla. Střela protrhla ochrannou inoxovou fólii, prorazila sklo a v něm se roztříštila. V době zásahu se v kabině prokazatelně nacházel pouze zmíněný Chris Obneil. Zranění: zásah asi sedmnácti zrny lithokřemíkové střely. Dva průstřely levé paže, tři zrna uvízla v levé plíci, jedno prolétlo srdcem, dvě zasáhla obličej. Smrt nastala okamžitě. Pravděpodobná příčina katastrofy - selhání lidského faktoru. Odhadovaný důvod - sebevražda. Žádám o vyslání speciálně pověřeného vyšetřovatele. Konec záznamu.

Dne toho a toho, obvyklá frekvence a kódování, odešli to a pak se vypni, chci být sám."

Seděl jsem strnule na židli a hleděl do prázdné obrazovky terminálu. Myšlenky mi zběsile vířily v hlavě v nekonečných kruzích a já nebyl s to je usměrnit. Do popředí se tlačila jedna: To by Chris neudělal. Nedokázal jsem si představit, jak nasedne do člunu, odletí kilometr do vesmíru a pak obrátí hlaveň děla proti sobě a vystřelí. Nehledě na to, že taková manipulace s dělem nebyla povolená, Chris musel nějak obejít ochranný program. Bylo by přece jednodušší sundat si skafandr a otevřít dveře.

Navíc tu byla Rebeka. Proč by se Chris namáhal s tak složitým programem, kdyby si pak chtěl vzít život? Jenomže neexistovalo jiné vysvětlení. Nehoda byla prostě vyloučena, ochranný program by to nedovolil, také jsem viděl, jak Chris křečovitě svírá páku děla. Nemohla to být ani vražda, nikdo, kdo by se nacházel v kabině spolu s Chrisem, nemohl přežít. Kromě toho tu široko daleko nikdo nebyl, nebylo tu kde se schovat, snad kromě té vyhlídkové lodi...

Vyhlídková loď! Ten vrak. Úplně jsem na něj zapomněl. Nevypadal přece jako vrak, který opuštěný poletuje vesmírem, takové bývají zcela zničené a naprosto nepoužitelné ať už na náhradní díly nebo do šrotu. Na tomhle nebylo patrné poškození, sotva by ho jeho majitel jen tak nechal a nepokusil se o opravu, byla-li vůbec zapotřebí.

Jestli Chris neodletěl s úmyslem zabít se, mohla mít jeho cesta jen jediný další důvod: vrak. Těžko říct, zda zemřel dřív, než k němu doletěl, nebo až při návratu. Jedno bylo jisté - musím dokončit prohlídku podezřelého tělesa.

Musel jsem počkat, až z mé krve zmizí stopy alkoholu, jinak by mě člun odmítl poslouchat. Spolykal jsem pár prášků pro spaní a natáhl se v kajutě.

Probudil jsem se za tři hodiny. Hlava mě bolela jak střep, v ústech jsem měl odpornou pachut' a moje útroby svíral pocit hladu. Uvědomil jsem si, že už jsem nejedl hezky dlouho. Prozkoumal jsem mrazák. Našel jsem poslední porci měsíčního sledě. Spokojil jsem se s ní, protože rozmrazovat nové potraviny ze skladu by trvalo dlouho.

Měsíční ryby, jak se dnes říká všem rybám chovaným ve snížené gravitaci, vynikají velejemným masem, ale skladováním se jejich kvalita prudce zhoršuje. Tahle byla snad ještě z minulého roku, chutnala jako suché listí.

Když jsem procházel kolem vypnutého terminálu, napadlo mě, jak asi zprávu o Chrisově smrti přijala Rebeka. Byl to samozřejmě nesmysl, jak by program měl něco takového přijmout? Stejně jsem si s tou myšlenkou dlouho pohrával.

Znovu jsem tedy nastoupil do člunu a zadal souřadnice vraku. Správně bych se o něco takového neměl pokoušet, ne dříve, než dorazí další rozkazy nebo vyšetřovatel SVS. Ale na tom mi nezáleželo. Velení bylo daleko a vyhodit mě nemohli, protože by jen těžko našli někoho na moje místo. Nemohl jsem tady týden prostě jen sedět a čekat.

Minul jsem rozbitý člun s Chrisovým tělem a blížil se k lodi. Měla jedna vrata pro osobní čluny, bližší pohled ukázal, že jsou pootevřená. Zavěsil jsem člun vedle nich, připnul si nádrž s kyslíkem, vystoupil a protáhl se škvírou.

Umělá gravitace nefungovala, proto jsem zapnul magnetické boty. Hangár byl ponořen do tmy, ale jakmile jsem vstoupil, rozzářila se na stropě dlouhá světelná tělesa. Jak už jsem řekl, vrata byla pootevřená, proto tam nemohl být žádný vzduch.

Viděl jsem už v životě několik lidí, kteří byli vrženi z normálního tlaku do vzduchoprázdna. Nedojde k tomu, jak si mnoho lidí myslí, že by se člověku roztrhlo celé tělo na kusy, tak velký ten rozdíl tlaků přece jen není. Spíš dojde k něčemu podobnému, co se stane potápěči, když příliš rychle vystoupí z velké hloubky. Protrhnou se bubínky, popraskají vlasečnice, zejména v očích, ale hlavně nastane srdeční zástava, protože se do krve vyloučí plynný dusík.

Muž, na kterého jsem narazil v hangáru, se vznášel v beztlázném stavu blízko dveří do obytné části. Z pootevřených úst mu směrem ke stropu trčel tenký ztuhlý pramínek krve. Mohlo mu být kolem čtyřiceti, řídké černé vlasy mu neposlušně trčely na všechny strany, obličej měl zmodralý a stažený do věčné grimasy údivu a strachu.

Našel jsem panel ovládání dveří. Utěsnil jsem vstupní vrata a napustil vzduch. Za chvíli naskočila i umělá gravitace. Mrtvé tělo se pomalu svezlo k zemi. Přilbu skafandru jsem si raději nesundával, jen jsem vypnul magnetické boty a vydal se na další průzkum.

Hned za dveřmi na mě čekal šok v podobě další mrtvolky. První tělo, se kterým nikdo nehýbal, mě sice nutně vedlo k myšlence, že je celá posádka mrtvá, jenže setkat se se skutečností je přece jenom něco jiného než chladná logická úvaha. Byl to zase muž, tentokrát mladší, tak přes třicet, ležel na břiše napříč chodbou, jenomže oproti tomu předchozímu byl celou dobu na vzduchu. Děkoval jsem své obezřetnosti nechat si přilbu.

Mým úkolem bylo najít počítač, prostudovat záznamy a zjistit, co se tu stalo, případně jestli někdo nepřežil. Po chvíli bloudění jsem našel řídicí kabinu s panelem terminálu. Myslel jsem si, že bude zapnutý, protože všechna čidla doposud reagovala a světla se poslušně rozsvěcovala. Když jsem přistoupil blíž, všiml jsem si postavy sedící vedle panelu. Byla to žena, mladá, seděla klidně, bez hnutí, s hlavou

skloněnou, obličej jí zahalovaly husté světlé vlasy. Opírala se zády o panel a vypadala, že spí.

Opatrně jsem k ní přiklekl a odhrnul jí vlasy z tváře. Tmavě modré oči měla doširoka otevřené. Dotkl jsem se zlehka jejího obličeje. Kůži měla hladkou, hebkou a tvrdou, jako porcelánová panenka. Skoro jsem přes rukavici cítil, jak je studená. Její bledá ústa byla stažená v dokonalý jemný úsměv, jaký mívají panny ve výkladní skříni. Musel jsem hledět do těch temných očí. Ty oči! Ty jsem přece znal.

Trvalo dlouho, než můj mozek přijal onu zjevnou, očividnou skutečnost. Pak jsem nechal hebké, pavučinovitě jemné vlasy dopadnout zpátky na dívčin obličej.

"Co jsi zač?" vyhrkl jsem na Rebeku, sotva se objevila na obrazovce. Nevypadala, že je mou otázkou překvapena, tvářila se, jako by ji čekala už dávno.

"Ty ses tam vrátil?" zeptala se místo odpovědi.

"Kdo jsi?" opakoval jsem.

Mdle se usmála.

"Myslím, že už to víš. Jsem kybernet."

"A jak ses sem dostala?"

"Chris mě sem přinesl."

"Z té lodi?"

Přikývla.

"Jak?" pokračoval jsem ve výslechu.

"V paměti vaší průzkumné sondy. Musel vymazat i její obslužný program, a přesto jsem ztratila některé vzpomínky.

Ta loď se jmenovala Kleopatra a patřila mému otci."

"Cože?" Tohle sdělení mě mírně vyvedlo z míry, tolik jsem ještě věděl o kybernetech, že jsou lidem podobní úplně ve všem, až právě na tuto jedinou funkci.

"Tedy muži jménem Claude Horth. Udělali mne podle jeho dcery. Rebeka Horthová zemřela před třemi lety při autonehodě, ale její rodiče se s tím nemohli smířit, proto si nechali udělat mě. Mám většinu jejích vzpomínek a prý se chovám úplně jako ona. Ale nejsem ona, jestli ten rozdíl dokážeš pochopit."

Znělo to skoro prosebně, jako by u mě hledala pochopení, kterého se jí nikdy nedostalo. Když se nedočkala, pokračovala:

"Nikdy se ke mně nechovali jako k robotovi, pro ně jsem byla jejich dcera. Měli ještě dvě děti, dvanáctiletého Nika a osmiletou Vionu. Ti o ničem nevěděli, nepoznali rozdíl mezi mnou a skutečnou sestrou."

Nepřerušoval jsem ji, chtěl jsem, aby mi vše řekla sama. Nezdálo se však, že by chtěla pokračovat. Proto jsem se zeptal:

"Proč jsi mi tohle všechno neřekla hned?"

Zaváhala. V té chvíli bych se vsadil, že odpoví: Neptal ses. Místo toho řekla:

"Měla jsem strach."

Něco mě napadlo.

"Jak daleko jsme od planety, ale přesně?"

"Proč to chceš vědět?" zeptala se. Už nebyla program, který by odpověděl bez zaváhání, ale myslící tvor. Bylo to rozhodně příjemnější.

"Hned ti to řeknu. Ale nejdřív ty."

"1 096 915 metrů," oznámila vzápětí.

"A kolik to bylo minulý měsíc?"

"1 200 000."

"Proč došlo k té změně?"

Tentokrát zaváhala.

"V důsledku činnosti brzdných motorů po dobu 10 sekund na 0,5 procenta."

"Kdo dal příkaz k zážehu motorů?"

"Já."

"Proč?" musel jsem se zeptat, přestože odpověď byla zřejmá. Chtěla mi prostě zastínit loď planetou.

"Proč?" odsekla, "zkus hádat!" Zdála se být dost rozčilená. "Kdo ti vůbec dal právo mě vyslyšet?"

"Zapomínáš, že jsem velitelem této stanice a ty se protiprávně nacházíš v našem počítači. Mám právo tě třeba vymazat, když budu chtít. Takže já si tady teď sednu a ty mi hezky popořádku povíš všechno, co se na té lodi stalo."

Trochu se uklidnila. Povzdechla si a dala se do vyprávění: "Můj otec... tedy Claude Horth si Kleopatru koupil ani ne před rokem. Víš, oni byli bohatí."

"Samozřejmě, když si mohli dovolit tebe."

"Dost bohatí, aby mohli mít všechno. Mohli si loď pronajmout, ale raději si ji koupili. Myslím, že vím, proč to tak dělali. Prostě měli pořád pocit, že jim cosi chybí. Pochopila jsem to, už když se mnou Angela, Claudova žena, poprvé mluvila. Tehdy jedinkrát se ke mně chovala jinak než jako ke své dceři."

Vzpomínám si, jak jsem vystoupila z auta a ona tam stála. Když mě uviděla, začala plakat. Claude ji utišoval a něco jí vysvětloval, nejspíš to, že nejsem její dcera, že jsem jen stroj. A já nevěděla, co mám dělat, mám-li taky plakat, nebo se smát, nic jsem v té chvíli necítila. Pak ke mně Angela přistoupila, políbila mě na čelo a začala na mě mluvit. Oslovovala mě "mé dítě" a říkala, že se pokusí dát mi šťastný domov a přála by si, abych se v jejich rodině cítila dobře. V tom okamžiku jsem si řekla: Ano, budu jejich dcerou, protože tohle jsou jediné lidi na světě, co mě potřebují."

Krátce se odmlčela a pak pokračovala: "Minulý měsíc otec navrhl, že si uděláme báječné prázdniny v podobě cesty napříč Soustavou. Kleopatru jsme do té doby nepoužívali. Otec tedy najal dva piloty a vydali jsme se na cestu. Nejdřív jsme zamířili k Jupiteru a strávili tam dva dny. Další zastávka byla na Európe, pak Kallistó, Saturn a jeho měsíce, už ani nevím které.

Další skok měl vést k Plutu. Jenomže jsme se vynořili kousek od Síría. Piloti samozřejmě dělali, že se nic neděje, omlouvali to chybnými daty v počítači. Jeden z nich sestoupil dolů, tam, co jsou čluny, a cosi tam hledal snad závadu. A když byl uvnitř, tak se vrata sama otevřela a vzduch se vypustil do vesmíru. Viděli jsme na monitoru, jak se ten člověk z posledních sil snaží otevřít dveře. Druhý pilot mu běžel na pomoc a jakmile se dotkl panelu dveří, dostal ránu proudem a na místě zemřel.

Byli jsme osm světelných let od Země v raketě, kterou nikdo z nás neuměl pilotovat, navíc s počítačem, který odmítal komunikovat."

"Neříkej mi, že to všechno bylo způsobeno závadou v počítači. Taková závada neexistuje."

"Myslíš, že obyčejná souhra náhod by byla uvěřitelnější? Stalo se to, tys tam byl, nemůžeš říct, že jsem si to vymyslela."

"To netvrdím. Co se stalo s ostatními?"

"Nechci o tom mluvit."

"Naopak, ty o tom budeš mluvit, jestli přiletí speciální vyšetřovatel, budeš o tom mluvit hodně dlouho a podrobně."

Povzdechla si jako člověk, který už má to nejhorší v životě za sebou.

"Dobrá. Nejprve zemřel Claude, když se snažil navázat spojení se Zemí. Obrazovka počítače mu vybuchla přímo do obličeje. Potom Angela s Vionou v náruči, to bylo ve výtahu. Mám pokračovat?"

Mlčel jsem. Co jsem měl říkat?

Po několika vteřinách ticha řekla: "Zůstala jsem poslední a mohla jsem jen čekat, v jaké podobě přijde smrt. Nepřišla rychle. Nejprve mi ochrnuly nohy, potom ruce. Věděla jsem, že se to může stát, když se můj mozek dostane do silného elektrického pole, jenomže to by se dočasně vyřadily všechny funkce, ovšem já mohla přemýšlet stejně jako předtím.

Mnoho hodin jsem tam jen seděla a nemohla se pohnout. Potom přišel Chris. Chudák, zemřel, aby mi prodloužil život o pár dní. Říkala jsem mu, že se tam nemá vracet, ale neposlechl mě."

"Říkáš o pár dní?"

"Měla jsem zemřít už tam. Co na tom sejde, jestli mě zabiješ ty, anebo..." nechala větu nedokončenou.

"Anebo co?"

"Jaké myslíš, že to je v paměti počítače? Nemám svoje tělo, ruce ani nohy, a až vypneš terminál, přijdu i o všechny smysly, zbydou mi jen moje myšlenky. Po několika dnech člověku přestává záležet na životě."

"Člověku?"

Nehnula brvou, ale dotklo se jí to.

"Je mi lhostejné, jestli zemřu, i to, jak zemřu. Ale nechci být svědkem další smrti - tvé smrti. Víím, co teď řekneš, že na celém tom mém vyprávění cosi nesedí a budeš se muset vrátit na Kleopatru, abys zjistil pravdu."

"Tak to tenkrát říkal Chris?"

"Ne, on by mi to neřekl do očí, na to byl příliš slušný," odvětila chladně.

Ten útok způsobil, že moje už tak dost napjaté nervy povolily docela.

"Možná, jenomže tenhle Chris byl můj nejlepší kamarád a teď je mrtvý. Víím jistě, že si to neudělal sám a nemohl mu to způsobit ani žádný člověk ani duch, ani to nebyla náhoda nebo chyba v počítači. Nevím přesně, jak se to stalo, ale buď ujištěna, že se pravdu dozvím."

S těmi slovy jsem praštil do vypínače. Obrazovka zablikala a zhasla, z reproduktorů se ozvalo jen: "Eltone..." A pak ticho.

Věděl jsem, že dokud je v počítači, nemohu nic dělat. Ovšem odstranit ji z paměti by nebylo zrovna snadné, navíc to bylo totéž jako zabít ji. To jsem si přeci jen nechtěl vzít na svědomí. Chtěl jsem ale odeslat zprávu o nových skutečnostech a to se nedalo udělat tak, aby ji Rebeka nemohla přečíst. Krom toho mohla klidně zabránit jejímu odeslání, aniž bych to já mohl zjistit. Tu mě napadlo, že vlastně ani nevím, jestli byla odeslána zpráva předchozí.

Nebylo zbylí, musel jsem novou zprávu zakódovat speciálním kódem, který nebyl v počítači, a k jejímu odeslání použít počítač na té opuštěné lodi. Mohl jsem také zprávu odeslat stolní vysílačkou, ale to bylo zdoluhavé a pracné, a já chtěl nejprve zjistit o katastrofě víc podrobností. Říkal jsem si, že pokud se ukáže, že cizí počítač nelze z nějakého důvodu použít, uchýlím se ke klasickému způsobu.

Opět jsem tedy nastoupil do člunu a vydal se k lodi. Jakmile jsem zapojil příkon z baterie a obrazovka se rozsvítila, začala blikat červená kontrolka narušení ochrany, což nemohlo znamenat nic jiného, než že se Rebeka pokouší napojit na funkce člunu. To jsem nemohl potřebovat, a tak jsem spustil zvláštní režim ochrany, krytý pětinasobným permutativním heslem (můj vynález). Než se jí podaří kód dešifrovat, budu dávno zpátky. Stejným způsobem budu muset krýt při vysílání počítač.

Zavěsil jsem opět člun u vrat lodi, nasadil si přilbu a otevřel přechodovou komoru vedle vrat, jejíž kód jsem si při minulé návštěvě nezapomněl zjistit. Zasyčel napouštěný vzduch a komora mě vpustila.

Znovu se mi sevřel žaludek při pohledu na zohavené tělo pilota, které se díky krátkému pobytu na vzduchu už začalo rozkládat. Prošel jsem chodbou a vstoupil do řídicí kabiny.

Světla uvnitř svítila a hned při vstupu mi bylo jasné proč.

V jednom z křesel u terminálu seděl muž, živý a zdravý, zamyšleně hleděl před sebe a kouřil cigaretu. Měl na sobě uniformu pilota, která mu neseděla, obličej měl kulatý a vrásčitý, bradu mu pokrývaly řídké šedé vousy, jinak byl zcela plešatý. Vypadal nejmíň na šedesát, ale ve skutečnosti mu asi bylo méně.

"Vítám vás, už na vás čekám," řekl, když mě spatřil. Hlas měl hluboký a drsný, určitě nechaptěl jenom z kouření, ale měl dikci jako herec, který předvádí učence.

Okamžitě jsem sáhl do pouzdra pro služební pistoli.

"Nechte ji tam, nebudete ji potřebovat," oznámil mi klidně, což jsem ovšem ignoroval.

"Kdo jste?" zeptal jsem se úředně.

"Můžete tím krámem na mě klidně mířit, stejně nevystřelíte."

"Chcete, abych to zkusil? Opakuji otázku: kdo jste?"

"Jistě že si mě nepamatujete, pane Gestnere, já si na vás taky moc nevzpomínám. Ale našel jsem si vaše jméno v seznamu dozorců, odletěl jste těsně přede mnou. Zjistil jsem si i vaše působiště, ale málem jsem se s vámi minul."

"Pokud máme oba na mysli totéž, o čemž pochybuji," odpověděl jsem pomalu, neodkládaje zbraň, "znamenalo by 'odletět těsně po mně', jak jste řekl, odletět tak před deseti měsíci. Moje jméno v seznamu dozorců nikdy nebylo a i kdyby, nikdo nepovoláný se do tohoto seznamu nedostane."

"Jen pěkně popořádku, Gestnere," přerušil mě. "Neposadíte se?" ukázal na druhé křeslo.

Ani jsem se nehnul.

"Stále jste mi neřekl svoje jméno a důvod, proč jste tady. Musím na odpovědi trvat."

"Tedy dobrá, jmenuji se Horwath Keter, jsem uprchlý trestanec z Uranu a jsem tu proto, abych vás zabil."

Když uvážíme, že jsem na něj mířil pistolí, znělo to snad až příliš sebevědomě.

"To je nesmysl," řekl jsem a snažil se mluvit rovněž klidně, "z toho důvodu, že..."

"Ne, neříkejte to, budu hádat," skočil mi do řeči. "Nesmysl je to proto, že z Uranu je nemožné utéct." Když to říkal, ušklíbal se. Začal jsem pochybovat o jeho duševním zdraví.

Pohodlně se opřel a s úsměvem řekl: "Zajímá vás jistě, jak vás zabiju. Hm, ještě nevím, budu si to muset rozmyslet."

Na panelu za ním se rozblíkala povědomá červená kontrolka.

"Dobrá," začal jsem pomalu a nenápadně přitom palcem přepnul pistoli na nervový plyn, "co kdybyste šel nejdřív se mnou na stanici a cestou mi pověděl, jak se vám podařilo uprchnout z Uranu?"

Z jeho tváře zmizel úsměv, prudce se postavil a opřel svoje malá šedá očka do těch mých. Nechtě jsem uhnul pohledem.

"Byl jsem tam třicet měsíců," zachrčel. "Dvanáct set tamních dnů, jeden za druhým, dovedete si to představit? Nás nejstarší posílali na nejhorší práce, nakonec i přímo do šachty. Nikdo kromě mě to nedokázal přežít víckrát než jednou. Já tam byl celkem šestkrát. Pokaždé to byla porucha kabeláže, kterou roboti nedokázali opravit. A pokaždé jsem si myslel, že už odtamtud nikdy nevylezu. Brodil jsem se po pás tekutým tyroxem, jestli to nevíte, ta břečka má pět stupňů pod nulou, a přitom jsem cítil, jak mě do kůže pálí záření ze stěn.

Dokázala mě odtud dostat myšlenka na pět slastných dnů karantény, co mě po návratu čekají, a taky myšlenka na to, že až to všechno skončí, pomstím se."

Jeho oči měly v té chvíli stejný svit, jaký jsem znal od vězňů z Uranu. Co jestli byl skutečně jedním z nich? Ať už ano či ne, rozhodně to neměl v hlavě v pořádku. Chtěl jsem z něj ještě něco dostat.

"Pane Ketere, vy jste tu byl celou dobu? Musel jste mě vidět, už když jsem tu byl poprvé."

"To je teď jedno. Zastihl jsem vás, to je hlavní. Ptal jste se, jak se mi povedlo utéct. No, povím vám to. Věřte, že nebylo hodiny, abych nemyslel na útěk, stejně jako ostatní. Znal jsem hodně těch, co se o to pokusili, jednomu se dokonce podařilo dostat až ven za ohradu. Po třech dnech se sám vrátil, to když mu došel kyslík.

Pracoval jsem na tom plánu dnem i nocí, půl roku jsem čekal na vhodnou příležitost. Párkrát už byla na dosah, ale pokaždé něco selhalo. Potřeboval jsem dostat práci někde venku, daleko od základny a dost blízko ohrady, aby mě nestačili odstřelit. Musel jsem vyřadit strážného robota a dostat se přes ohradu, uběhnout dva kilometry, abych se dostal za obzor. A pak to nejdůležitější, proniknout do lodi, která tam musela nouzově přistát, a odstartovat. Byla to tahle loď."

V té chvíli se udalo několik věcí současně: Monitor za jeho zády se rozsvítil a na obrazovce se objevila Rebeka. Zároveň z reproduktorů zazněl její hlas, volající mé jméno. Keter se po ní vylekaně otočil. Moje

napjaté nervy jeho prudký pohyb vyburcoval tak, že jsem zmáčkl spoušť. Přesněji pokusil jsem se o to. Spoušť byla zaseklá.

Ani jsem se při tom nepohnul, ale muž se otočil zpět ke mně a já z jeho výrazu poznal, že to ví. Ví, že stojím proti němu beze zbraně, a náramně se tím baví.

Rebeka cosi říkala, ale já ji neposlouchal, situace byla dost vážná, musel jsem myslet na ústup. V té chvíli se mi samy od sebe zapnuly magnetické boty, což v umělé gravitaci znamenalo přetížení dvě g. Praštil jsem sebou na podlahu, ale na podobné situace jsem byl trénovaný dost. V pádu jsem stáhl nohy pod sebe a prudce si strhl pravou botu. Vyhoupal jsem se do podřepu, abych získal stabilitu, čekal jsem totiž, že na mě Keter každou chvíli skočí. Ten se však ani nehnul, pořád seděl v křesle, bavil se pohledem na moje potíže s rovnováhou a Rebeku zcela ignoroval.

Zkusil jsem v botách vypnout přitažlivost. Když se to nepovedlo, odtrhl jsem na každé kabel od napájení. Znovu jsem si nazul tu pravou a vyrazil opatrně ke dveřím. Těsně před obličejem se mi zabouchly.

"Ale přece byste hned neodcházel," smál se Keter.

To už bylo na mě trochu moc.

"Co se to tady vlastně děje? Můžete mi to laskavě vysvětlit?"

Neuznal za vhodné mi odpovědět, díval se na Rebeku a říkal: "A tohle není nikdo jiný než Rebeka Horthová. Jenže už si mě nepamatuje. Víte," obrátil se zas ke mně, "myslel jsem, že je neškodná, ale když jsem zjistil, že je kybernet, musel jsem zakročit. Nebylo to ani tak těžké, mohl jsem se probírat jejím mozkem jako otevřenou knihou, nahlížet do těch nejtajnějších myšlenek a vzpomínek. Je to velmi povznášející pocit. Mohl jsem ji také samozřejmě nechat zapomenout a to jsem taky udělal."

"Lžeš!" vykřikla Rebeka, ale víc už nic. Obraz její tváře se zarazil uprostřed pohybu.

"Vlastně," dodal Keter, "můžu to dělat i teď."

"Ale jak je to možné?" zašeptal jsem, zcela ohromen.

Pokrčil s úsměvem rameny. "Něco jako nádor na mozku. Z toho záření v dole, předpokládám. Anebo jsem to měl už vrozené. Možná mi už nezbývá mnoho života, ale co se dá dělat, to je daň za výjimečnost. Víte, celý život mě přitahovaly stroje a mechanismy všeho druhu; chcete vědět, jak jsem spáchal svou první vraždu? Desetitunovým rypadlem. Ale až teprve nedávno, jsem v sobě našel podstatu svých skutečných schopností."

Pohlédl jsem na pistoli, kterou jsem nechal ležet na zemi.

"Ano," řekl, "i to je má práce, stejně jako vaše boty. Už to chápete? Věřte, že mě nemůžete zastřelit," dodal, když jsem zbraň zvedl.

"Možná," odpověděl jsem, "ale když ji budu držet, vy nemůžete zastřelit mě."

"Letěl jsem skoro devět světelných let jenom proto, abych vás zabil. Mě nezastavíte."

"Ale proč právě já? Vždyť já jsem nebyl dozorce, jen jsem pilotoval transportér. Navíc jsem byl na Uranu jenom jednou periodu."

"Nelžete," zašklebil se, "vím o vás všechno. Copak nechápete, že dostat se do seznamu dozorců pro mě byla hračka?"

Svitlo mi. Vězni to vědět nemohli, ale každému zaměstnanci věznice bylo už při letmém pohledu jasné, že v tamní databance je slušně řečeno nepořádek. Při bližším pohledu jste zjistili, že tam panuje totální chaos. Kdyby byl býval Keter hledal o chvíli déle, možná by v seznamu dozorců našel i své vlastní jméno. Bohužel padl právě na mě. Bylo však jasné, že vymlouvat mu to by nikam nevedlo.

"Mohl jsem ovládat i počítač na lodi, která letěla na oběžné dráze tři sta kilometrů nade mnou," pokračoval hrdě. "Donutil jsem je přistát a pak zase odstartovat. Dostal jsem se dovnitř, aniž by si toho kdokoliv z nich všiml. Neměli tušení, že jsem na palubě, i když jsem je zabíjel. Jen ona se o mně dozvěděla," ukázal na nehybný obraz Rebeky, "to až když byli ostatní mrtví. Chtěl jsem si ji nechat živou, ale přišel sem ten tvůj kolega a odnesl ji pryč. Ech, měl jsem ho zabít hned."

Ta bezprostřednost, ta nepokrytá otevřenost jeho zpovědi mě šokovala. Jistě, že všichni vězni na Uranu pocházeli až ze dna lidské společnosti, ale tohle snad ani nebyl člověk.

"Máte na svědomí smrt sedmi lidí..." začal jsem, ale přerušil mě.

"Je ještě spousta těch, o kterých nevíte. Já už to nepočítám. Vy budete další, to přísahám. Řekl bych, že bude jen spravedlivé, když vás zabije ona."

Rebečin obraz na monitoru se zachvěl. Určitě ho slyšela. Trochu se pohnula, ale Keter ji svou myslí uchopil pevněji. Viděl jsem na jeho tváři, jak se soustřeďuje. Kdo ví, k čemu ji chtěl přinutit. Ale nedokázal ji udržet, vzdálenost byla asi příliš velká. Sledoval jsem, jak se mu vymaňuje a jak se její obraz pomalu ztrácí, až s trhnutím zmizel docela.

Keter zaklel. "Zabiju tě, ty mizernej hajzle," procedil mezi zuby a v jeho hlase už chyběl ten sofistický přednes. Rázem to byl jen docela obyčejný grázl.

Teď už nebylo na co čekat. Rychle jsem odklopil kryt mechanického ovládání dveří a otevřel je. Dal jsem se na útěk chodbou směrem k východu. Na stěně na konci chodby se rozzářil monitor, na obrazovce se objevila šklebící se tvář Horwtha Ketera a ozval se hlas: "Myslíte, že mluvím do mikrofону? Chyba, nemluvím vůbec, ta slova si jenom myslím a počítač to dělá za mě."

Zkusil jsem na monitoru, jestli má zbraň už funguje. Obrazovka se s třeskotem rozletěla.

Dorazil jsem do hangáru. Přechodová komora byla připravena, ale to jsem nemohl riskovat. Pro Ketera by nebyl problém mě v ní zavřít, protože její ovládání bylo zcela závislé na počítači. Nebylo zbylí, musel jsem znovu otevřít hlavní vrata. Vzduch se sykotem vyletěl do vesmíru a než můj skafandr zareagoval, ucítil jsem, jak se ochladilo.

Zkontroloval jsem stav kyslíku v nádrži. Zbýval mi vzduch na dvanáct hodin. V okamžiku, kdy jsem hleděl na ukazatel, kyslíková nádrž zaškytala a motor se zastavil. To znamenalo, že vzduch uvnitř se přestal okysličovat.

"Dobrý pokus," řekl jsem nahlas a nadechl se zbývajcího vzduchu v helmě.

Ve stavu nouze vydržím se zadrženým dechem skoro dvě stě vteřin. Do člunu jsem se dostal za dvacet. Vyřadit recyklaci vzduchu v kabině už tak jednoduché nebylo.

Zapojil jsem baterii a zapnul návratový program. Člun sebou začal zmítat, vyrazil kupředu, ale hned se zas zastavil, motory zařvaly a začaly táhnout každý jiným směrem. Bylo zřejmé, že se Keter pokouší převzít řízení. Musel jsem vypnout hlavní baterii. Hluk utichl a člun se ponořil do tmy.

Bylo nutné rychle vymyslet, co dál. Nevěděl jsem, co hodlá ten šílenec dělat, ale čekat na místě, abych to zjistil, by se určitě nevyplatilo. Vytáhl jsem záložní zdroj a zapojil ho do vysílačky. Nastavil jsem standardní kódování a vyslal signál k Oligonu. Rebeka se objevila vzápětí.

"Jsi v pořádku?" zeptala se, zdaleka ne klidně.

"Zatím ano. A ty?"

"Snad."

"Slyšela jsi..."

"Všechno," odpověděla ještě tišeji. Tvář měla téměř bezvýraznou. Téměř.

"Nevím, co ti provedl, ale bude za to pykat." Musel jsem říct aspoň něco.

Neodpověděla. V koutku levého oka se jí zatřpytila slza a začala pomalu stékat dolů po tváři. Neuměl jsem si představit, co cítí. Mně se ještě nikdo v mozku nevrtil. Teď jsem ale potřeboval jednat.

"Rebeko, dobře mě teď poslouvej. Sedím ve člunu asi sto metrů od Kleopatry a potřebuju se dostat zpátky. Nemůžu zapojit hlavní baterii, takže ani motory. Musíš mě zachytit a přitáhnout naváděcím paprskem. Dokážeš to?"

"Určitě. Vydrž," řekla už docela klidně - okolnosti to vyžadovaly.

Vteřiny ubíhaly a ticho všude kolem bylo děsivé. Tehdy jsem dostal strach. Opravdový čistý strach, který cítíte v žaludku, v plicích i v hlavě,

takový ten druh strachu, který může být vzrušující, ovšem jen pokud zrovna sedíte v kině.

Když se Rebeka znovu objevila, pořádně jsem sebou trhnul.

"Nemůžu tě zachytit," oznámila, "máš příliš slabý signál."

"Co teď, co teď... Dobře. Uděláme to takhle. Já teď zapojím baterii, tím se signál vysílačky minimálně zdvojnásobí. Pokud mě nezachytíš tak do pěti sekund, pravděpodobně se rozletím přímo proti planetě, nebo tak něco, a nebudu s tím moct nic dělat. Nevím, jestli nás ten člověk poslouchá, ale dá se předpokládat, že ano. Takže teď záleží všechno na tobě."

"Eltone..." chtěla něco říct, ale pak si to rozmyslela. "Udělám, co budu moci."

"Rebeko," začal jsem zase já, "možná už nebude šance... Chci ti říct, že jako program jsi byla ten nejlepší, jaký jsem kdy viděl. Škoda, že jsem tě nemohl poznat i jako člověka."

Usmála se. Dlužil jsem jí to.

Položil jsem dva prsty na vypínač příkonu baterie.

"Připrav se, zapnu to. Tři, dva, jedna, teď!"

Palubní deska se rozsvítila. Opřel jsem se do křesla, očekávaje start motorů. Nic se nestalo. Že by to Keter vzdal? Tomu jsem nevěřil. Nebo mu došly síly? Uběhlo pár vteřin a člun se dal do pohybu, jemně, ale pevně přitahován naváděcím paprskem.

"Jsi skvělá," zašeptal jsem.

Rebeka se na obrazovce neobjevovala, zřejmě se plně soustředila na řízení paprsku.

Už už jsem chtěl baterii zase odpojit a nechat se přitáhnout naslepo, ale v té chvíli mi lokální radar ohlásil pohyb. Zaměřil jsem boční kameru daným směrem a spatřil otevřená vrata hangáru Kleopatry. Pomalu z nich vyplouval jeden ze záchranných člunů.

Lodě tohoto typu musejí podle předpisů mít minimálně dva záchranné čluny. Při jejich konstrukci se klade hlavní důraz na bezpečnost, na úkor manévrovatelnosti. Ten hranatý neohrabaný stroj, který mířil ke mně, by za normálních podmínek s mým lehkým štíhlým člunem nemohl soupeřit. Ale za současné situace, kdy jsem se musel nechat pomalu přitahovat paprskem, mě i tato rachotina mohla sestřelit stejně snadno jako meteorologický balón.

Že jsou na něm zbraně, o tom jsem nepochyboval. Zbraně byly zkrátka v módě. Na každé vyhlídkové lodi muselo být alespoň nějaké to fotonové dělo, aby kapitán mohl před vyjevenýma očima výletníků sestřelit kupříkladu blížící se meteoroid (který samozřejmě zaznamenal na radaru dávno předtím a loď přimanévroval těsně k němu jen kvůli této podívané), nebo je v přístavu na střelnici testovat, což vždy přilákalo hodně diváků. Z lodí pracháčů trčela vždycky spousta krásně

nablýskaných hlavní, perfektně doplňujících design, ale v případě potřeby smrtelně funkčních.

Vysílačka zachytila vzkaz ze člunu na běžné frekvenci - Keter se zřejmě už ani nepokusil překonat ochranný systém vysílačky. Pustil jsem si to na obrazovku.

"Jak vidíte, mě se nezbavíte," ozvalo se. Ten hlas jsem nenáviděl. "Dám vám na vybranou. Můžete mě zkusit zastřelit, v tom případě dopadnete jako váš přítel, nebo nemusíte dělat nic..." Vypnul jsem to.

Zmínka o Chrisově smrti mě zbolela. Co mi zbývá? zeptal jsem se sám sebe. Nepatrná naděje, že budeš rychlejší, odpověděl můj mozek.

Uchopil jsem pevně páku děl a zapojil energetický okruh zbraní. Ten byl nezávislý na hlavní energetické jednotce, takže až doposud nebezpečí z tohoto směru nehrozilo. Pak už to byla otázka zlomku vteřiny. Škubnutím jsem namířil zaměřovač na Keterův člun a v tom kratičkém časovém zlomku, co mi zbýval, než ztratím kontrolu nad svými zbraněmi, jsem vystřelil z obou hlavní. Minul jsem.

Vzápětí se moje děla zasekla. Keter si mě vychutnával. Připlul s člunem blíž, zastavil přímo před mým průzorem. Viděl jsem přes sklo jeho siluetu sedící v křesle. Byl si tak jistý. Mohl člun ovládat z bezpečí lodi na dálku, na to ani nepotřeboval svoje schopnosti, to šlo i normálně přes počítač, ale neudělal to. Chtěl být za každou cenu uprostřed dění. Hlaveň jednoho jeho děla se pomalu začala stáčet na mě. Centimetr po centimetru se sunula stále blíž, až mi mířila přímo do obličeje. Neustala však v pohybu. Klouzala dál.

Zamířila k levé části kabiny, pak na levé křídlo, volně do vesmíru, slabě se zachvěla, blíž a blíž trupu, až se dotkla vlastního skleněného průzoru.

Pak přišel výstřel. Exploze, která následovala, mě oslnila i přes sklo kokpitu. Teprve teď jsem si všiml, že mě už naváděcí paprsek nedrží. Pomocné trysky ale automaticky vyrovnaly neřízený pohyb člunu.

Na obrazovce se konečně objevila Rebeka. Rty se jí chvěly a na spáncích se jí třpytily kapky potu.

"Je po všem," řekla třesoucím se, ale rozhodným hlasem a zmizela.

Pohlédl jsem na Keterův člun. Moc z něj nezbývalo. Pohnul jsem pákou a děla se poslušně otočila. Otřel jsem si zpocené čelo a nastavil, tentokrát už definitivně, návratový program.

Za týden dorazil vyšetřovatel Spojených vesmírných sil. Den nato, když přišlo mé závěrečné hlášení, přiletěla loď se dvěma dalšími a několika lidmi od policie. Chvíli mě i Rebeku vyslýchali, ale jak jsem přepokládal, brzy případ uzavřeli, jistě proto, aby nic o věznicích na Uranu neproniklo na veřejnost.

Kleopatru odvezli na Zem, ostatky všech těl pohřbili s náležitým obřadem ve vesmíru, vyjma toho, co zbylo z Horwtha Ketera. To si odnesli s sebou, nejspíš na prozkoumání do laboratoře.

Zástupce SVS vyslovil Rebece poděkování i soustrast a dovolil jí zůstat v počítači, dokud její tělo nebude na Zemi na náklady společnosti opraveno. Mě povýšili a nabídli mi jakési bezvýznamné místo v kanceláři, což jsem ovšem odmítl.

Když konečně všichni odletěli, zůstal jsem s Rebekou sám na pusté základně.

"Chris mi chybí," povzdechl jsem si do ticha.

"Mně také," přiznala Rebeka, "znala jsem ho jen chvíli, ale měla jsem ho ráda,"

"Společnost asi těžko hned tak někoho najde na jeho místo."

"Víš, přemýšlela jsem..." začala, "všichni lidé, které jsem znala, jsou mrtví, tedy kromě tebe. Nemám kam se vrátit, na Zemi nemám nikoho. Až mi přivezou tělo, co bys tomu řekl, kdybych zůstala tady? Na tuhle práci mám kvalifikaci."

Nepotřeboval jsem odpovídat, oba jsme znali odpověď. Samota ve vesmíru je hnusná věc, i pro člověka, který hledá klid na odlehlé planetě. Doufám jen, že v příštích letech si toho klidu užijeme trochu víc.